

TURČIJA 2005 (Riki)

Ta pot in potopis bi morala nastati že prej, pa se je zgodila intervencija koalicijskih sil v Iraku. Zaradi tega smo naš planiran obisk Turčije preložili na prihodnje. Težko je natančno načrtovati obisk tako velike, nam oddaljene in dokaj neznane države. Pa še na vzhodu je. Nepredvidljivost je tudi ena od lastnosti te družbe. Obvezno je prilagajanje na vsakem koraku.

Prva presenetljiva lastnost je bila velikost. Jemali smo jo neresno in si predstavljali evropski del, pa še nekaj v Aziji. Tisto še nekaj je ogromno prostranstvo, ki se razprostira od Črnega morja (Kara Deniz), gruzijske, iraške in sirske meje, Sredozemskega in Egejskega morja, ter skozi Dardanele in Bospor povezanega Marmornega s Črnim morjem.

Potovanje sva začela 24. 06. ob 14 uri. Planirala sva, da Srbijo in Bolgarijo prevoziva v enem dnevu. Zavila sva v BiH in tam prespala z obvezno budnico Mujezina ob Sabahu. Prvi pridih Turčije. (Pravijo, da so Turki tako zaostali, ker so bili 500 let v Bosni). Mejne kontrole in vožnja skozi Srbijo in Bolgarijo so potekale brez posebnosti in z manjšimi plačili cestnin, vinjetk, dezinfekcije, in na srečo, brez prometnih kazni (radarji povsod). Presenečenje nastane, ko po BG kontroli dokumentov zaključim pet kolon stoječih avtomobilov, večinoma Turkov #gastarbeiterjev#.



Predvideval sem, da smo na turški meji, kar se je pokazalo za napako. Bila je to BG meja in tako trikrat. Nekajkrat Granična policija. Prav vesel sem bil, ko sem zagledal prek čakajočih glav »Dobrodošli v Turčijo«. Ista zgodba. Čakanje, premikanje do naslednje kontrole po meter naprej in tako tri do štirikrat. Vse skupaj je trajalo dobre tri ure. Avto vpišejo v potni list, da ga slučajno ne prodate ali pozabite v Turčiji. Kasneje mi je bilo jasno, da je to možno pri takem voznem parku in zaščitnih carinah. Preizkušnja je bila zame vožnja na meji, med dvema hiškama po centimeter levo in desno od ogledal vozila. Kakšna jamica na kolovozu že nasloni avto na sosednjo kabino!! Po vpisu avta v p.l. smo dobili še dodatno potrdilo, katerega smo morali nekajkrat kazati in potrjevati pri izstopu iz države. Po končani kontroli sva jo veselo oddirjala proti Edirni. Pozno je bilo in ulica je bila prometna, pa sva vseeno dobila parkirišče pod džamijo in jo obiskala in poslikala.



Prvič sva jedla v domačem slogu, kar na ulici. Majhen lokalček, mizica in skromna oprema. Nisem kakšen jedec, ampak je bilo skromno. Od tam sva jo po stari cesti ucvrla proti Istanbulu. Pozno je bilo, pa sva zavila na prvo parkirišče in tam prespala ob varnostnikih bližnje tovarne. Zjutraj so naju zbudili tovarnjaki.

3. dan, Istanbul (Carigrad)



Mesto na dveh celinah. Metropola z 20 milijoni prebivalcev. Po nekaterih trditvah tudi 24 z ilegalnimi priseljenci z vzhoda. Odločila sva se za ogled bivše prestolnice na začetku potovanja zaradi začetne energije in priprave na znamenitosti ostalega dela Turčije. Poiskala sva avtokamp in ga odkrila v predmestju Ata koy. Pričakal naju je Erol in nama v angleščini pojasnil cene in ostalo. Kmalu za tem je pritaknil svoj lonček in se nama ponudil za šoferja in vodiča po Istanbulu. Po daljših pogajanjih je cena !!! 140 evrov dogovorjena na 80. Sanitarije so oddajale močan vonj, voda v vodovodu je bila slana. To sva kasneje izvedela. Cene so bile napisane v YTL in čez dva dni popravljene v evre. Dobro da sva še imela domačo Ajdno v rezervoarjih. Za sanitarno vodo naj bi šla naprej do bližnje črpalke. Pravijo, da je to edini kamp v mestu in zaradi nerešene lastnine (štiri ex soproge umrlega lastnika), slabo vzdrževan. Prevoz do mesta je

enostaven (linija 81) ali priložnostna taksi tura. Avtobusna karta stane dobro liro, taxi med dve in deset ytl.

4. dan. Ogled bivše prestolnice.

Vodič je bil ob 10h pripravljen in ker ni dobil drugih ovac za striženje, sva bila sama. Prve so bile na vrsti Topkapi Sarayi-sultanove palače. Stojijo nad zalivom Zlati Rog in gledajo na celotno bivšo prestolnico. Za osnovni ogled je cena 12 lir na osebo, z raznimi dodatki veliko več. Impozantni so rezultati sedemstoletnega osmanskega osvajanja in vladavine. Keramika, orožje, portreti sultanov, vrtovi, zlato in razgled na Bospor in Zlati Rog. Harem je itak posebna zgodba, ki je delno botrovala propadu tako močnega imperija.



Vodič naju zapelje v novi del Istanbula in nama razkaže še dele mestnega obzidja (24km). Čez Zlati Rog so trije mostovi med katerimi je eden Ataturov. Zraven stoji še stari pontonski Ataturov most, ki ni v uporabi.



Stari del mesta, za Turke sveti, je malo obiskan s strani turistov in se imenuje Ejup čaršii. Ejup je bil zastavonoša in osebni prijatelj Muhameda. V Ejup sultan džamiji je domnevno njegov grob in osebna oprema, ter odtis stopala samega Mohameda.



Verniki ga častijo. Relativno veliko moških otrok v nekakšnih paradnih uniformah alla Tuđman, čaka na svečani čin obrezovanja (Sunet). V bližini so stara pokopališča z arabskimi napisi na spomenikih. Vse do prihoda Atatürka na oblast je v Turčiji veljala arabska pisavi. Med drugimi radikalnimi ukrepi je ločil verske od državnih institucij. V bližnji restavraciji (Kara Deniz) smo jedli in pili trije za 21 lir. Plaćilo s kartico. Potem sva obiskala Modro mošejo, za kar mora ženska čez hlače oviti nekakšno krilo.



Prepoznavna s šestimi minareti, in je simbol Istanbula. Notranjost je v dominantni modri barvi in vedno je obiskana. Molitev je stalnica v tej džamiji. Pred mošejo je bivši hipodrom, sedaj sprehajališče.



Ogledala sva si tudi trg ...Bazar, na katerem se lahko izgubiš. Roba se dostavlja stalno in z vsemi sredstvi.



Naslednji dan sva šla proti avtobusnem postajališču, ko nama taksi ustavi in ponudi za dve liri po osebi prevoz do centra. Pobral je še dva stalna potnika in peljal v center. Med vožnjo je povedal, da je delal v Nemčiji 19 let in da v Istanbulu licenco za taksi dobiš za 200 tisoč evrov. Vključno z avtom. To so vozila Šahin, licenčni fiat 131. Aja Sofija (Hagia Sofia) je pred vdorom Osmanov bila največja bazilika v Evropi. O bogastvu in kulturi govorijo mozaiki, ki se počasi kažejo pod nekaj cm debelim slojem malte, ki so jo nanесли osmanski mojstri. (Ameriški institut za raziskovanje Helenike). V baziliki sva srečala mlad slovenski par, edina Slovenca na potovanju.



Potem sva v bližini obiskala Cisterne. Odkrili so jih zahodni raziskovalci, ko so slišali, da se v vodi iz bližnjih vodnjakov občasno pojavi kakšna ribica



360 močnih marmornih stebrov je osnova za rezervoar pitne vode, ki naj bi akumuliral 3000 litrov te, za življenje nujne tekočine. V vodi so plavale ribe tudi 40 cm dolge in bolj podobne rejenim prašičem. Dva stebra sta na glavah meduz (Medusa), ki sta zasukani za četrto in za pol kroga. Ne ve se od kod izvirata. Po tem ogledu sva se odpravila na Veliki bazar (Kapalıçarşı). Po najinih izkušnjah zelo drag in turistom namenjen trg. Odločila sva se za kosilo v majhnem lokalčku, ki premore tri mize s klopmi in z vsiljivim mladim natakarnjem. Z rastline nad mizo je stalno padal zelen droben cvet. Oba prinesena kozarca sta bila poškodovana, vilice in noži stari in majhni. Malo mesa na krožniku je bilo premalo pečeno in račun je bil visok, 55 lir. Pet lir je postrežba!! Potem sva obiskala tudi Ciganski ali bazar začimb. Na poti do avtobusnega postajališča sva si ogledala tudi Novo (300 let staro) džamijo. Naslednji dan sva se odločila za ogled Bosporja z ladjo. Ladja vozi skozi kanal do trdnjave Anadolu Kavagi. Ostanke rimske trdnjave govorijo o dogajanju tega časa. S trdnjave se lahko kontrolira vsaka ladja, ki iz

Črnega morja namerava v Marmorno in naprej Egejsko morje.



Ta kanal je bil in bo predmet spora velesil in lokalnega prebivalstva. Naša ladja je pobirala potnike na Evro in Azijski strani Bosporja. Vrnila sva se v kamp in ob 17h odpeljala prek drugega velikega visečega mostu na Bosporju. To je AC most. Zastoji so verjetno stalnica na njemu, ker se tudi plača, kot del AC.



Uporaba AC v Turčiji je simbolično plačana. Liro do dve. Namenila sva se na Črno morje (Kara deniz), v priljubljeno carigrajsko obmorsko mesto Šile. Čez vikend so tam velike gneče in zastoji. Bila je sredo. Na terasi nad sprehajališčem sva slišala folklorne zvoke in se infiltrirala med domačine, ki so plesali od malega do starega. Tu je malo manjkalo, da nisem pokazal svoje plesalske sposobnosti. Prespala sva mirno noč pred hišo prijaznega domačina v vaškem pristanišču. Zjutraj sva se odpeljala proti bližnji Agvi (plaže, odbojka z domačini, kajak z domačini in malo počitka).





V četrtek zvečer sva odšla proti Ankari. Pot je ozka, poraščena in vodi skozi notranjost. Veliki nasadi lešnikov z leve in desne kažejo na ugodno klimo za to rastlino. Zanimivo je, da je naju ves čas bivanja v Turčiji spremljala ponudba svežih češenj. Mimogrede, ta slastni sadež je prinesen v Evropo z obal Črnega morja. Smer nadaljevanja potovanja je Kandira, Izmit, Ankara. Na poti proti Ankari se cesta nekajkrat dvigne in spusti, kar se najbolj pozna na odcepu pred Bolujem (Bolu). Teh nekaj km je obremenjeno s celotnim prometom tovornih in osebnih vozil iz smeri Istanbula proti Ankari. V izgradnji je zahteven odsek AC, ki bo to relacijo nadomestil in mnoštvo trgovin ob cesti bo izgubilo pomen. Spala sva na velikem AC parkirišču na bencinski postaji, na poti proti Ankari. Opazno je veliko število Turkov, ki se v tem času vračajo v domovino iz zahodnih držav kjer so zaposleni. Že prej sva bila v dvomih o smotnosti ogleda Ankare. Odločila sva se, ko sva nad mestom zagledala gromozanski, temen sivo-rdeč oblak, ki se kot velika goba dviguje nad tem večmilijonskim mestom. Smer Kirikkale, Yozgat, Bogazkale.



Kapadokija. Smer Corum. Prvi cilj je hetitsko naselje in svetišče Hatušaš.



Na vhodu v arheološko najdišče se plača vstopnina 10 lir po osebi in takoj sledi ponudba vodičev in taksistov za »nujno« pomoč pri ogledu naselbine. Prepričujejo te kako je teren težek za avtodom, cesta izruvana in strma ter nepregledno naselje. Komaj sva se znebila vsiljivcev in zapeljala do prve razgledne točke, so naju čakali prodajalci svetih relikvij s podobami iz hetitskega življenja. Teh se znebiva, pa se ponudi nemško govoreči vodič za simbolično vsoto.



V teh in mnogih drugih arheoloških najdiščih so zelo prisotni Nemci, kar se pozna v komunikacijah. Kar nekaj pomembnih najdb je shranjenih v Berlinu in v drugih nemških muzejih. Hetiti so na tem prostoru živeli 1200 let p.n.š. Dokumenti kažejo, da so imeli mirovne pogodbe o nenapadanju z Rimljani. To so uresničili z medsebojno poroko. Takoj na začetku naselbine so ostanki velikega svetišča z veliko zeleno skalo za katero ne vedo točno od kod prihaja in čemu je služila. Na vrhu naselja je, kot kakšen valobran, zgrajen nasip skozi katerega so prebivalci v primerih vojn neopaženo zapustili vas. Naselje je imelo dva glavna vhoda obrnjena proti zahodu (rimska pot) in vzhodu od koder so nosili potrebna živila.



Vas je od vzhoda zaščiten z navpično skalo, ki se dviga nad bližnjim potokom. Čez kanjon je, pravijo zgodovinarji, obstajal viseči most v hetitskih časih. Z vrha naselbine se lepo vidi celotna planota, ki je obdelana do zadnjega kotička. Včasih zapade sneg do enega metra, kar se je čutilo v zelo ostrem a vseeno prijetnem zraku. Po nekaj urah ogleda sva se spustila in se poslovila od našega vodiča Hasana. Prodala nama je par svetih kamnov za 40 lir in tako si zvišal zaslužek na 60 lir.

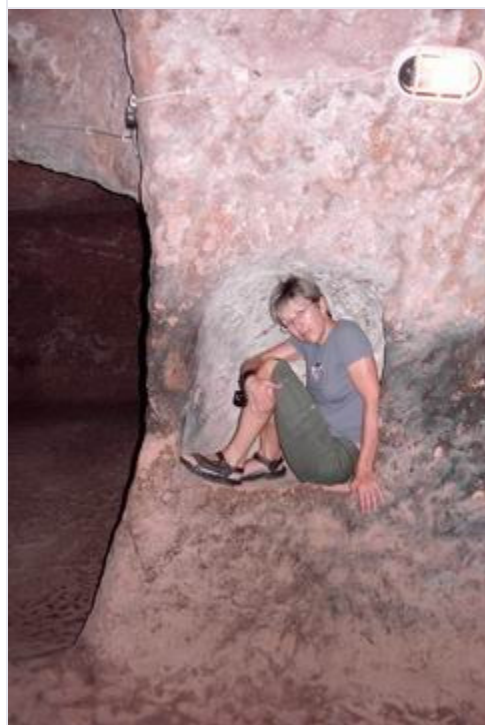


Bližnje svetišče, ki se vidi iz naselbine je na vzhodu in je v bližini vojašnice. Smer Yozgat. Ogledala sva si svetišče z značilnimi dvanajstimi hetitskimi simboli vrezanimi v skale. Vstopnine nisva plačala, ker nikogar ni bilo v hiški. Okoli parkirišča je veliko malih trgovin s spominki, največ pa iz temnozelenega marmorja s hetitskimi motivi. Naši spominki so tukaj imeli pol manj vrednosti. Kupila sva štiri obeske za okoli vratu. Na parkirišču nisva mogla ostati, ker so prodajalci zelo vsiljivi.

Smer Keyseri-Arenas. Spala sva na parkirišču v centru mesta pri prodajalni glinenih izdelkov. Veliko neasfaltirano parkirišče pri močnejših sunkih vetra je odpihnilo komarje in prineslo nekaj rdečega prahu. Ta kraj je zelo znan po kvalitetni rdečkasti glini za lončarske izdelke. Reka ali nekaj podobnega njej je bila motna, korito razkopano in okrašeno z PVC vrečkami in podobnimi ostanki industrijskih izdelkov. Reka deli mesto na dva dela, upira se ji ozek (za dva osebna vozila) in viseči most za pešce, ki je pol kilometra višje.

Na levi obali reke, ob parkirišču je velika restavracija z živo glasbo. Obiskovalcev niso ovirali komarji niti motna in smrdeča reka.

Sobota, 02.07. Odhod v Ozkonak, podzemno mesto. Vstopnina. Parkirnina.



Do sedaj odkopanih osem podzemnih nivojev. Predvideva se, da jih je še več. Podzemna bivališča so najverjetneje začeli urejati Hetiti, nadaljevale pa druge, zmagovalne civilizacije. Na začetku vasi je cesta, ki po nekaj križiščih pripelje do cerkve vklesane v skalo in kasneje še dograjene. Pozabljena je in slabo obiskana.



Naslednji najin cilj so bile Zelve. Čudo narave in človeških rok. Vas je bila do l.1923 naseljena, kot večina drugih znamenitosti z grškim prebivalstvom. Po zmagi Turkov nad Grki v medsebojni vojni so se sporazumeli, da se izmenja prebivalstvo zaradi možnih sovražnosti. Tako je Grčijo zapustilo pol milijona Turkov in trikrat toliko Grkov Turčijo. Še danes so ohranjena manjša naselja Grkov v Istanbulu in delujoči sakralni objekti.



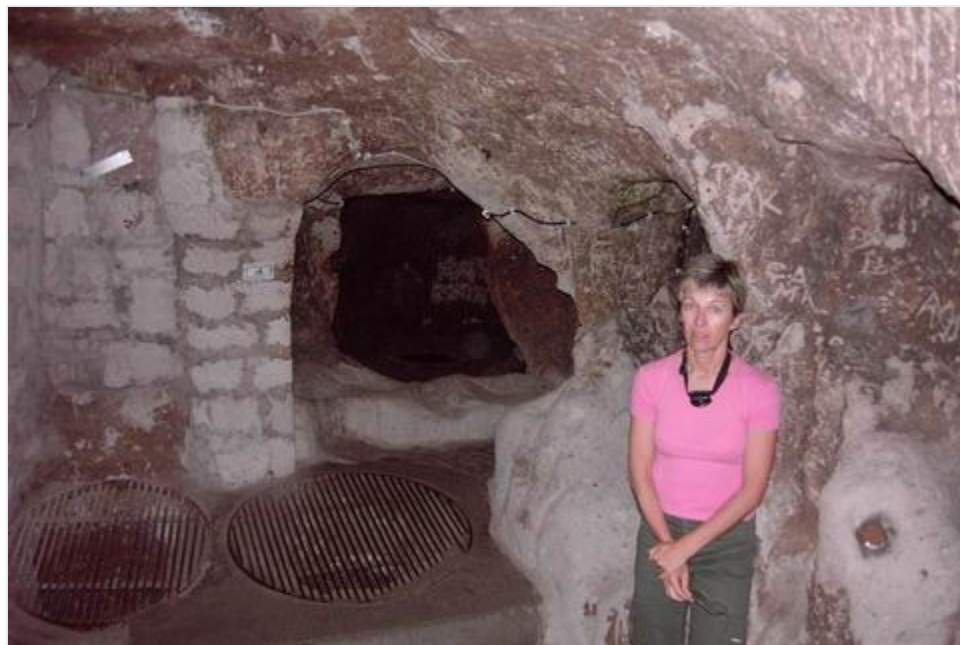
Vas Zelve je nenaseljena, razen postaje žandarmerije in par turističnih delavcev. Majhni koščki obdelovalne in obdelane zemlje so peščeni a vseeno zelo rodovitni. Trta, marelice, češnje. Nameravala sva svoje »humarske« sposobnosti dokazati na tem območju v sandalah in z naglavnimi svetilkami. Cilj ni bil dosežen, ker je vode zmanjkalo. Utrujena in brez kompasa sva našla pot nazaj brez pomoči vlade. To čudo narave se kaže v velikanskih skalnatih gobah iz vulkanskega peska, oblikovanih s spiranjem in z vetrovi. Ljudje so odkrili lastnost tega peska in si zgradili domove v gobah. Namreč, pesek je mehek in se lahko koplje do stika

z zrakom. Potem postane trd kot skala. Kapa na vrhu je streha in je delo narave. To je bil kasnejši, drugačen, trši vulkanski sloj, ki ga narava počasneje oblikuje. Na najinem raziskovalnem pohodu sva prvič srečala želvo, vkopano v pesek. Verjetno vas nosi ime po teh živalih - metuzalemi (starčkih). Iz Zelv sva se odpravila v Goreme in tam zaključila, da sva utrujena in vas nezanimiva. Imajo zelo lepo urejen kamp z bazeni. Na cesti proti Ostahisarju prvič v notranjosti srečava avtodom Italijanov. Nekdo je rekel, da Italijani ne pozdravljajo. Tako so mahali, kot da bi se srečali na Marsu. Vas Ostahisar je nekaj km oddaljena od Goreme. Sredi vasi je visoka skala, ki je bila včasih naseljena in je kar v sedmih-osmih nadstropjih. Na vrhu, kot se spodobi je državna zastava in ...midva.



Prijaznemu trgovcu, ki nama je dovolil parkirati vozilo pred trgovino sva plačala Efes pivo po tri lire. Drugače je cena slabi dve liri. Odpeljala sva se naprej do mesta Derinkuyu. Spala sva pred cerkvijo!!! Pred vhodom v podzemno mesto Derinkuyu. Čar teh podzemnih mest je v tem, da ne veš ali boš prišel do Avstralije, Kitajske ali srečno prišel na sončno svetlobo. Hodniki so ozki in nizki in za srečevanja nepredvideni. Zato sva se odločila za zgodnji obisk, preden srečava kakšen avtobus pristnih Nemk, ki bi se še rade spustile dol. Traja ure in ure, da se dve večji skupini zvrstita skozi dolge prehode. Na samem začetku te kar malo stisne, ko pomisliš da se lahko izgubiš. Z rdečimi puščicami je označeno oddaljevanje in z modrimi vračanje proti vhodu. Skozi glavni zračnik se, s pomočjo z ogledalom usmerjene svetlobe, z vrha vidi najnižje še odkopano nadstropje.

Od tu sva odpeljala v Nigde. V tem mestu sva jedla in pila za slabih deset lir. Seveda sva se prej pozanimala koliko česa dobiva in za koliko lir. Malo pozno, ampak pomaga. Tudi domačini so jedli v tej restavraciji. Poslala sva kartice v Evropo. V predmestju Eski Gumus sva si ogledala pravoslavni samostan s celimi, dobro ohranjenimi ikonami.



Vodič ne dovoli fotografiranja, ampak ne more nadzirati dve skupini. Sprehod po okolici odkriva zelo skromne hiše in prijazne ljudi.



Od tam sva se, naveličana podzemlja, odpravila proti Sredozemlju. Smer Adana, Mersin, Silifke. Tasucu je vas par km proti zahodu. Kamp Akcakil. Pogajanje za ceno, ki že tako ni visoka, pa ne veš kje te ogoljufajo. Lepa plaža pet metrov pod nama, morje toplo in polno velikanskih želv. Hans in Aišen nista za prvo vrsto in sta zelo prijetna soseda. Nemec in Turkinja. Ne moti ju najina izbira prve vrste. Sanitarije so skromne a čiste s turško specifikko. Papirja ni, so pa flaške. Prijazna lastnika imata tudi restavracijo s teraso in sta dovolila uporabo interneta. Hrana dobra in poceni. Ostala sva tri dni in plačala 45 lir za bivanje. Edina slaba stran tega kampa so komarji!! Pojavijo se zvečer in dokler ne zapiha ni miru.



V sredo 06. 07. sva odšla proti Anamurju. Marmari Kali, Gazipaşa. Cesta spremlja topografijo, zelo ovinkasta in strma. Kakor da ne bi poznali besede tunel. Vsa polja, kar so jih naplavile nekdane reke, so zelo rodovitna in vstavljena med gore, tako da ne bi potrebovali toplih gred. Pa vseeno jih je ogromno. Pogled v dolino pove, da iz teh krajev pride na evropski trg ogromno pridelkov. Tudi banane.



Posebej impresivno delujejo bananovci, ponekod na prostem in dajejo vtis ne drugega kontinenta, pač planeta. Same banane so drobne in meni slabega okusa. Cesta se odmika od obale v notranjost in v višino, pa zopet nazaj. Na eni taki planoti sva spala na bencinski črpalki v bližini džamije in varovana s psom. Budnica je bila malo po četrti uri. Sabah, prva molitev. Zgodaj sva odrinila proti Alanyi.





Perge, antično mesto z brazgotinam vsakega novega »osvobajanja«. Končni udarec - Aleksander Veliki. Mali trgovčki ponujajo celotne kolekcije »originalnih« kovancev iz vseh časov. Resnično imponantno mesto z ostanki rimskih kopališč s savnami. Tudi tukaj sva, tako kot v celi Turčiji srečevala pse na svobodi. Kopanje v Takinovi. Vožnja do Kasa. Spanje na plaži. Pred mestom na pomolu.

08.07. Smer Fethiye. Zopet slaba cesta, ovinkasta, strma, neravna, tekoč asfalt in debel pesek. Ustavila sva se v lepem zalivčku z namenom, da se osveživa, pa sva ostala cel dan. Kmalu sva dobila družbo domačinov z dokaj številčnim družinam.





Tujca prepoznaš v vodi po plavanju. Med domačini je veliko neplavalcev. Ko sem se namerno obrnil s kajakom, so takoj prihiteli na pomoč. Najin naslednji cilj je bil plaža Oludeniz. Prišla sva pozno in prosila za usluge kamp v vasi.



Tudi ta vas je dostopna »od zgoraj«. Z malo slabšimi pnevmatikami sploh ne prideš iz te opevane destinacije. Že zjutraj je bilo opaziti priprave na veliko število gostov. Bila je sobota.



Plaža je dolga, široka in cela zapolnjena z sončniki in ležalniki istega tipa. Kot nočna mora. Mogoče raj za mlade. Hitro je padla odločitev. Kaja.





Zapuščena grška vas s tri in pol tisoč prebivalci priča o nesmislu vojn. Vas je bila na pobočju hriba pod dvema kapelicama. Dve veliki cerkvi, šola in cisterne so dokaj dobro ohranjene. Strnjene hiše so ostale brez streh in z ozkimi kamnitimi uličicami, pričajo o načinu življenja pred osmimi desetletji. Vstopnina. Parkirnina. Mnogo turistov se je obrnilo na omembo vstopnine. Nelagoden je občutek prispevati nekomu, ki prodaja ukradeno. Med zidovi še odmeva »kalimera, kalimera«. Podobni primeri so še nam tako blizu. Novi prebivalci gradijo na rodovitnih poljih z bazeni in gostilnicami. Manjkajo samo še zastave njihove.





Odrinila sva proti Pamukalam.



Smer Mugla, Kale, Tavas, Denizli. Ceste, kot sva vajena, vestno spremljajo obliko terena. Prispela sva v Pammukale proti večeru, dočakana od gostoljubnih domačinov, ki ponujajo kampe. Eden izmed ponudnikov je naju s skuterjem vodil in ponudil kamp za deset lir. Odpeljala sva se do zgornjega vhoda v to naravno znamenitost in tam srečala prijaznega fanta, ki je ponujal kamp za osem lir. Šlo je za isti kamp z bazenom in uporabo interneta. Večerjala sva v njihovi restavraciji zelo dobro in ugodno. Na večerni sprehod sva se odpravila proti slapovom in po prijaznem klepetu s čuvajem začela nočni obisk tega edinstvenega naravnega čuda. Bilo je čudovito. Naravna belina je še bolj poudarjena z nočnimi reflektorji. Vprašanje časa in domiselnosti so nočni obiski.





Procesija drugi dan je potrdila pravilnost zamisli in srečno naključje. Dolga kača obiskovalcev se je vila od vhoda do vrha. Seveda po letnem vročem dnevu. Slovencev nisva srečala, sva pa ex rojake iz Kraljeva. Bilo je to v nedeljo 10.07. Kosila sva spet pri domačinih v hotelu dobro in poceni.



Proti večeru sva se odpravila proti Aydinu, Selčuku, Efezu. Arhimedino svetišče. Od tam sva se usmerila proti Izmirju, velikem pristanišču, in po dobri uri in pol prevozila v stilu Niki Lauda. Tako sem bil vesel ojačanega motorja, ker sem stalno štartal s pool position in za seboj puščal promet. Cilj nam je bil Čandarli, Dikili in tamkajšnje plaže.





V ponedeljek zjutraj sva bila tam. Peščene plaže, lenarjenje in proti večeru ogled genovske trdnjave. Vstopnina. Zvečer komarji. Greva naprej. Dikili, Sarimsakli. Peščene plaže, kosilo za dva samo devet lir. Po sprehodu v izrazito turističnem naselju sva spala na plaži. Veliko robe in ljudi na sprehajališču. V sredo sva zasedla delček plaže v Sarimsakliju. Lenarjenje, kosilo in ob 17. uri odhod v Ayvalik. Cilj nama je bil polotok Alibey.



Znan po ribiških restavracijah in dobri, sveži ribi. Povezan je prvo z nasipom a potem še (ne bi verjeli z Ataturkovim) mostom. Okolica deluje zelo urejena. In glej zvečer, ni prostih parkirišč (plačljivih). Še dobro, da sva prej prišla. Pogajanja s ponudniki morskih sadežev so se končala na 40 lir za oba, s pijačo in sadjem za darilo.



Ponudba je zelo številna, tako da se ni bilo težko pogajati. Samo prva restavracija, iz katere je prihajala grška glasba, je bila skoraj prazna. Prespala sva na parkirišču, ki meji na majhno čolnarsko delavnico.



Zjutraj smer Asos. Nisva se mogla upreti plaži pod nami še posebej, ker so tam že bili avtodomi. Dva Italijana in en Francoz. Par Italijanov je bil iz Trsta, drugi iz Genove.



Po prijetnemu klepetu smo ugotovili, da imamo celo skupne znance. Unković, Račišće. Že petič so v Turčiji. Francozi so se do večera popeterili. Malo neprijetno, ker sta v vasi dva kampa. Proti večeru sva obiskala mesto Asos in se prepričala o simbiozi starega in novega načina bivanja. Parkirnina. Vstopnina. Vrnila sva se na plažo in tam prespala s predhodno izmenjavo Grape in Orehovca.

Petek, 15.07. sva se odpravila iskati Trojo. Ob obali. Izmenjava turističnih, bogatejših in revnejših naselij. Med njimi je tudi, ena izmed mnogih, Tuzla reka in vas. Revna, umazana, gola okolica, kot z nekega sveta.

Prva od mogočih Troy je Aleksandrijska Troya in je zelo slabo raziskana. Le nekaj izkopanin priča o zgodovini teh krajev. Tam srečava turško družino, profesorja iz Ankare, prijatelja g. Ejuba Ganića, zunanjega ministra BiH. Pohvali Ljubljano in Bled.



S tega arheološkega najdišča se odpraviva v »tapravo Trojo«. Vstopnina s parkirnino skupaj. Mogočni konj, narejen za potrebe filmske industrije, podpira domnevo, da je to ta Homerjeva Troya.





Pri vrodu je muzej z dokazili o izkopavanju in dokumenti ki domnevajo kako se odvijala zgodovina na tem hribčku nedaleč od Dardanelov. Po končanem obisku srečava skupino študentk turške zgodovine in književnosti iz, glej ga zlomka, Tuzle. Kri ni voda ali je politika vmes. Seveda tako kot se spodobi za prijatelje, turška država plača stroške. Iz Troye sva odpeljala v Čanakkale (Dardanele) na trajekt za Evropo. Še zadnje trgovske priložnosti sva izpustila in zapustila azijski del Turčije. Imela sva namen obiskati še njihovo slavno Galipolje, pa se je zapletlo že po prihodu v mesto. Prometni zastoj smo reševali z obvozi skozi manj prometne ulice. In kaj, naletiva na ohcet.



Petek je in kot je navada, dogaja se tudi na ulici. Veseli muzikantje so nama zaigrali nekaj verzov in dobili nekaj mojih vzhodnih folklornih gibov. Poslovala sva se in zapeljala mimo zastraženega spomenika (komu že) in nadaljevala pot naprej. Po nekaj km sva vprašala domačine kje je to polje s pol milijona mrtvih Turkov, Novozelandcev in Avstralcev. Bilo je za nami, pa sva nadaljevala testiranje avtodoma na poljskih cestah. Obneslo se je, kljub opozorilu tovornjakarjev, da je cesta zelo slaba.



Zopet rodovitna polja in cesta s katere se dobro vidi Egejsko morje in Dardanelški kanal(Canakkale). Bilo je proti večeru, pa sva se odločila, da še prespiva na turškem ozemlju in nadaljujema čez dan skozi Bolgarijo. Prijazni tovarniški nočni čuvaj nama pokaže miren in varen kraj za prespati. Galama iz bližnjega tovarniškega vrtca se je končala okoli pol ponoči, ko so starši končali z delom in jih odpeljali. Zgodaj zjutraj se začne ista zgodba strogo varovane meje. Meter po meter in uradnik do uradnika. Dve uri smo se premikali in opravili ne vem koliko kontrol. Na Bolgarski strani tankanje, potem mimo Sofije in nekaj deset izzivalno oblečenih štopark, proti SCG meji. Konča se hitro, pa ne tako, kot znana »niška klisura«.



Promet se ustavi zaradi preozkih tunelov. Sreča da tuneli niso dolgi. Naš prijatelj Gliša je do takrat že nekajkrat klical in pripravljaj »da bacimo nešto gore, došli gosti«. Klici so se nadaljevali do Beograda, do Sava centra. Dočakali so naju kot pregovorno velja za Srbe. Bila sva doma.





Nadaljuje se....